

Introit: **Žalm 91**

Píseň 260 (158)

Modlitba

Čtení: Matouš 7, 24-29

Píseň 252 (631)

Text kázání: Lukáš 13, 1-5

Milí přátelé, bratři a sestry,

při nedávných záplavách v Nepálu mě zaujal příběh jednoho zeleného domu, který jako jediný uprostřed valící se vody zůstal stát. Voda strhávala okolní domy, brala s sebou všechno, co jí stálo v cestě, ale tento dům vydržel. Později se ukázalo proč. Jeho majitel věděl, že i když taková povodeň v místě ještě nikdy nebyla, jednou přijít může. A proto postavil dům na pevných základech a hlubokých betonových pilotech zapuštěných do skály.

Připomíná nám to Ježíšovo podobenství o dvou stavitelích. Rozdíl nebyl v tom, že by na jeden dům přišla bouře a na druhý ne. **Bouře přišla na oba.** Rozdíl byl v základech. A tak je tomu i s naším životem. V jakém základu je náš život zapuštěn a zakořeněn? My sami vlastně nevíme, co nás potká. Může přijít nemoc, nehoda, povodeň, válka nebo jiná tragédie. A někdy stačí opravdu málo. Sám jsem to pocítil tento týden, když do mého auta zezadu velkou rychlostí narazilo jiné auto. Naštěstí bez tragických následků. Zpětně si uvědomuji, jak bylo důležité, že jsem se před tou cestou modlil, aby Pán Ježíš jel se mnou. Byl tam se mnou a ochraňoval mne. Nestalo se mi vůbec nic. A přitom nárazu se mi ani nijak nehnula krční páteř, ani žádný jiný zdravotní problém. Díky Bohu. Ale i tak si člověk v takové chvíli uvědomí, jak málo někdy stačí. **Náš život je křehký. Nevíme dne ani hodiny.** A proto je důležitá otázka: **Na čem stojí můj život?**

Před dvěma dny jsme si připomněli 25. výročí teroristických útoků z 11. září. Téměř tři tisíce lidí tam tehdy ráno normálně přišly do práce. Někteří možná seděli na poradě, jiní pili ranní kávu. Nikdo z nich netušil, že právě začíná jejich poslední den. Nespadla tam tehdy jen jedna věž jako v Siloe, a nezabila „jenom“ osmnáct lidí. Následky byly mnohem větší. Ale co by pro nás znamenalo, kdyby Pán Ježíš nám samotným položil podobnou otázku jako tehdy? **Myslíte, že těch 3 tisíce lidí, kteří zemřeli pod troskami mrakodrapu, byli větší viníci než ostatní obyvatelé New Yorku?** Jak bychom odpověděli? V době Pána Ježíše lidé přemýšleli o tom, že když se někomu děje něco hrozného, jako když spadne na ně věž, nebo je někdo nemocný či ho někdo nebo něco zabije, tak je to jistě trest Boží. Někdy se s tím možná setkáváme i dnes. **Dobře mu tak, má co si zasloužil. Boží mlýny melou pomalu a jistě. Už na něj došlo.** Je to tak? Myslíme si ovšem, že třeba v tom Nepálu byli všichni zahynuvší větší hříšníci, než ti, co přežili? A myslíme si snad, že v tom obchodním centru byli všichni mrtví velcí hříšníci? Byli tam i mnozí lidé věřící. Věřící různých křesťanských tradic tam také našli smrt. Jedním z nich byl františkánský kněz Mychal Judge, kaplan newyorských hasičů. On byl vlastně první mrtvý, kterého identifikovali. On přišel do Světového obchodního centra po pádu první věže, aby se modlil s raněnými a pomáhal hasičům. Ovšem zemřel záhy ve chvíli, kdy se zřítíla druhá věž. Co nám to vypovídá? Že by tito věřící byli špatní věřící? Jistěže ne! Vypovídá nám to opět to, že nikdo z nás, ani my věřící, nevíme dne ani hodiny. I naše životy jsou velmi křehké a může nás potkat cokoliv.

A právě proto je velmi důležité uvědomit si, komu naše životy patří. Jestliže jsme nesvěřili svůj život do rukou Božích, jestliže jsme nepřijali Ježíše jako svého Pána a Spasitele, jestliže patříme jen sami sobě, pak zemřeme bez Boha. Pán Ježíš na to odpovídá: **„Nebudete-li činit pokání, všichni právě tak zahynete.“** Jak tato Jeho slova chápat? Co tím myslí? Ježíš jistě těmito slovy neříká, že každý člověk, který nebude činit pokání, zahyne stejně tragickým způsobem. On neříká: „Když se neobráťte, spadne na vás věž.“ Ale ani neříká, že ten, kdo věří, bude uchráněn před nehodami, nemocemi nebo katastrofami. Ježíš upozorňuje na něco mnohem hlubšího. **Může se nám stát cokoliv.** Můžeme ráno odejít z domu a vůbec netušíme, co nás během dne čeká. Člověk může plánovat příští týden, příští rok, důchod, dovolenou, stavbu domu – a přitom neví, jestli se večer vrátí domů. A právě proto Ježíš říká: **Neodkládejte to podstatné. Buďte připraveni.**

Protože jestli je něco jisté, pak to, že náš pozemský život jednou skončí. Otázkou tedy není, zda zemřeme, ale co bude potom. A právě zde dostává Ježíšovo slovo „**zahynete**“ svůj hlubší význam. Evangelista Lukáš zde používá řecké slovo *apollymi*. To znamená zahynout, být ztracen, přijít o život. Může tedy označovat i skutečnou tělesnou smrt. Ale v Ježíšově výzvě k pokání může také znamenat zahynout ve smyslu konečné ztráty. Tedy ztráty života věčného. A to je závažné! Nejde tedy pouze o to, **jakým způsobem jednou zemřeme.** Ježíš mluví o mnohem vážnější možnosti – že člověk může být **ztracen před Bohem!** Tělesné smrti totiž neunikne nikdo. Ani věřící, ani nevěřící. Ale Ježíš nás varuje před tím, aby člověk nezůstal od Boha oddělen i ve věčnosti.

A tak jak chápat Ježíšovo slovo? Je to varování? Nebo výzva? A co tedy myslel tím slovem, podobně zahynete? Že to bude ve chvíli, kdy to nečekáte? Že vás to překvapí? Že to bude rychlé? Myslím, že zde jde především skutečně o to, aby člověk neodkládal to důležité. A tím je činit pokání. Co to vlastně znamená?

Lukáš zde užívá řecké slovo *metanoia*. A to neznamená pouze „**litovat toho, co jsem udělal**“, ale znamená zásadní **změnu smýšlení a obrácení životního směru směrem k Bohu**. Je to změna směru: přestat se orientovat na sebe ale znovu se obrátit k Bohu. A co přináší tato změna směru? V Lukášově evangeliu pokračuje Ježíš po těchto výročí podobnostech o neplodném fíkovníku. Ten, kdo se obrátí k Bohu, je jako fíkovník, který pak přináší dobré ovoce. Ovšem, fíkovník, který nenese dobré ovoce, respektive nemá žádné ovoce, jasně ukazuje, že je Bohu vzdálen. A tak se dívejme především každý na své ovoce, a podle toho poznáme, jak na to jsme. Pamatujme však na to, že pokání nám negarantuje bezpečný život zde na zemi. Garantuje nám něco mnohem hlubšího. Že náš život už není oddělený od Boha. A pokud jsme učinili Ježíše Krista Pánem a Spasitelem svého života, tak je to vlastně jako bychom podepsali životní pojistku, která by nás měla tedy upokojovala a ujišťovat. Nebo ne?

Jak je to s běžnými pojistkami v životě? Lidé si dnes pojišťují dům, auto, majetek, zdraví. Platíme pojistné, abychom byli připraveni na chvíli, kdy se něco pokazí. Ale žádná pozemská pojistka nám nezaručí, že nás nepotká nehoda. Nezabrání nemoci. Nezastaví povodeň. A především nám nezaručí, že nikdy nezemřeme. Při běžných pojistkách nám je maximálně vyplácena nějaká náhrada za újmu. To nás jistě může alespoň trochu upokojovala. Ovšem za jakých podmínek? Že my sami dodržujeme podmínky smlouvy a pravidelně platíme své závazky. Pokud tak nečiníme, pojistka nám vyplácena nebude. Pojišťovny se sice předhánějí, aby lidem nabídly výhodnější podmínky, aby si lidé vybrali právě tu jejich pojišťovnu. Nabízejí všelijaké bonusy a výhody, avšak žádná pojišťovna za vás nebude platit pravidelné splátky.

Jen jedna jediná pojišťovna nabízí, že za vás všechno uhradí, když přistoupíte na jejich podmínky. Víte která? Ta Boží! Pánu Ježíši nemusíme nic platit, On zaplatil vše. A jaká je ta Kristova nabídka? **Ježíš nám sice také nenabízí pojistku proti smrti. Nabízí nám ale ve své pojistné smlouvě život, který smrtí nekončí.** A jaké jsou tedy podmínky této smlouvy? Rozhodně není podmínkou této smlouvy, že si máme Boží přízeň zasloužit svými dobrými skutky. Podmínkou je naopak víra, že Kristus za nás zaplatil, a taky ochota svěřit Kristu svůj život. Žít v podmínkách této smlouvy neznamená, že už nikdy nehřešíme. Každý křesťan také padá. Nikdo není dokonalý. Petr zapřel Ježíše. David zhřešil. Tomáš pochyboval. Rozdíl je v tom, co člověk udělá po pádu. Vráť se ke Kristu! Proto pokání není jednorázový podpis na smlouvě. Je to způsob života. Zhřešil jsem? Vráť se ke Kristu! Pochybuji? Přijdu ke Kristu! Upadl jsem? Znovu vstanu a půjdu ke Kristu. Pokání znamená, že nezůstáváme otočení zády k Bohu, ale obracíme se k Němu. Neznamená to, že už nikdy neuděláme chybu nebo nezhřešíme. Znamená to, že nechceme ve svém hříchu zůstat a že se znovu a znovu vracíme ke Kristu. Pokání znamená, že neustále vytrháváme plevel ze svého srdce. Že ho nenecháme zaplevelené. A to i přesto, že tomu plevelu někdy přetrheme kořen jako u pampelišky a ona vyrostne znovu. Důležité je v tom pletí nepřestat a nenechat to zarůst.

K tomuto mne zaujal ještě jeden nedávný příběh. Z Albánie. Pro veliké požáry, kterých letos bylo po celém světě mnoho, byli tamní lidé evakuováni. Plameny se šířili velmi rychle a evakuovaní měli velké obavy o své domovy. Jen jednu ženu utěšoval její muž, ať se nebojí, že jejich dům neshoří. A tak se skutečně stalo. Všechny okolní domy shořely na popel, ale tento jeden jediný skutečně neshořel. Plameny se okolo něho zastavily. Čím to bylo? Že by tento člověk měl tak neotřesitelnou víru? Nikoliv. Jeho víra stála na zcela jiných pevných a praktických základech. Byla činem. On to popsal těmito slovy: **Pravidelně každý rok jsme se svou ženou kolem svého domu vytrhávali suchou trávu. Proč jsme to dělali? Protože jsme vnímali, jakoby nám Někdo shůry říkal, že jednou to tady může celé shořet.** A tak vlastně dělali taková preventivní opatření, aby se jednou možný oheň k jejich domu nedostal. Možná vypadali jako blázni, tak jako kdysi Noe, nicméně věřili tomuto vnitřnímu hlasu a podle toho také jednali. Tato jejich prevence byla vlastně velmi praktická víra.

A tak, bratři a sestry, obračejme se ke Kristu. On je naše jediná jistota. Chvalme Ho, uctívejme, následujme. A plevel ze svých srdcí preventivně vytrhávejme, abychom byli plni nikoliv plevelu a hořkých bylin, ale Božího Ducha, Ducha naděje, pokoje a lásky. Amen. Modlitba píseň 698 (192)

Slovo poslání: z 1. Tesalonickým 5,4-6 : „Vy nejste ve tmě, aby vás ten den mohl překvapit jako zloděj... Nespěme tedy jako ostatní, nýbrž bděme a buďme střízliví.“ Bratři a sestry, nevíme, co nám přinese dnešní den. Nevíme, co přinese zítřek. Ale víme, komu patří náš život. Proto pojďme do nového týdne ne ve strachu, ale v důvěře – připraveni žít i připraveni jednou zemřít.

Požehnání: Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží, dar i účastenství Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen

Píseň 427 (555)